

कितन्यायेन निकटवर्तिना पदेन यमकं कुर्यादित्यर्थः । अत्र(?)
यमकमनुप्रासमवाङ्कः स च वर्णानुवृत्तिरित्यनुप्रासः । अग्रपादावृ-
त्तिरेव दृश्यते । तेनालंकारकथितयमकमेवोच्यते । अत्र च चतुश्चत्वारिंशदधिकशतमात्रा भवन्ति । सुकवीनां दृढबन्धः पिङ्गलः कथयति ।
अथ गुणालंकारौ कथयति । यस्यास्तनौ शरीरे भूषणशोभा क्लृप्तं ।
भूषणमलंकारः शोभा कान्तिर्गुण इति शेषः । द्विवचनस्य बहुवचनं
नित्यं । तेन भूषणशोभे यस्यास्तनौ क्लृप्तं कुर्वतां (sic) । कियत्सं-
ख्या के गुणशोभे इत्याह । चतुश्चत्वारिंशन्मात्रं (sic) । प्राकृते पूर्व-

dieses Versmasses alle jene Klang- und Wortspiele, die der technische Ausdruck अनुप्रास umfasst, ihre Anwendung. Dahin gehören das doppelte उच्चारं संज्ञुत, ferner चञ्चलहमउमत्र und endlich das dem Anfange ähnliche Ende, womit der Dichter um beide Theile den Vereinigungsring legt; vgl. den Anfang des Beispiels ढेछा मारिअ ढिछिमह d i. ढेछं (वाद्यभेदं) मारयिअ (संताड) ढिछीमध्ये mit dem Ausgange मारु (= मारितो) ढिछीमह ढेछा । Im Ausgange des Lehrsatzes herrscht übrigens eine grosse Verwirrung. *A* liest पदन पम पठि कडं दोहा, *E* पढुन पठि पठिमइ दोहा, *B. D* पढन पठिम (*D* पठिम) जह दोहा und *C* ist gar nicht zu enträthseln. Vor einer Wiederholung des पठ् bei *E* warnt schon der Scholiast, *B. D* sind um 1 Tonmass zu kurz, so bleibt nur *A* übrig. An पम und कडं scheinen *B. D* Anstoss genommen zu haben. Natürlich soll पम hier nur ganz allgemein den Platz, die Stelle bezeichnen, so dass पढन पम = पढन auf मादो "am Anfange" hinausläuft. Ohne Noth ersetzen *B. D* कडं d. i. कथं (vgl. S. 334) durch das relative जह d. i. यथा. Bereits im Sanskrit spielt das Interrogativ ins Relativ über, vgl. *Hit.* 48, 9. 38, 22. 69, 21. *Mah.* III, 16011 und *Çank.* zu *Çak. d.* 73, wo er तत्र क्व für तत्र यत्र gebraucht. — Zu संज्ञुत der zweiten Zeile ergänze कव्वं aus der ersten Zeile. — उच्चारं संज्ञुत der 3ten Zeile bezieht sich auf den Vortrag, wie der Scholiast bemerkt. Durch जमममुदउ "mit reinen Reimen versehen" scheint der Metriker die Klang- und Wortspiele von den Pausen aus-